

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobkyně: **A. F.**, zastoupena Mgr. Ing. Janem Drobným, advokátem, se sídlem Šaldova 466/34, Praha 8, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 2. 2016, č. j. MHMP 289981/2016, sp. zn. S-MHMP 1493347/2015/STR,

takto:

I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru stavebního řádu ze dne 29. 2. 2016, č. j. MHMP 289981/2016, sp. zn. S-MHMP 1493347/2015/STR, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 18. 3. 2016, č. j. MHMP 457120/2016, sp. zn. S-MHMP 14963347/2015/STR/Ca, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Ing. Jana Drobného, advokáta.

Odůvodnění:

- [1] Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 2. 2016, č. j. MHMP 289981/2016, sp. zn. S-MHMP 1493347/2015/STR (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo k odvolání žalobkyně změněno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4, odbor stavební ze dne 4. 6. 2015, č. j. P4/073956/15/OST/LAXA, sp. zn. P4/005902/13/OST/LAXA (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „stavební povolení“), kterým byla k žádosti v rozhodnutí uvedených stavebníků dodatečně povolena změna stavby bytového domu č. p. X v ul. M. 38, P. 4 – B., na pozemku parc. č. X, v k. ú. B., v rozsahu: výměna technologie stávající kotelny v přízemí ze stávajícího výkonu 260 kW na 70 kW, čímž vznikla technologická místnost s odběrným plynovým zařízením, spočívající v osazení dvou plynových kotlů o celkovém výkonu 70 kW s odkouřením stávajícího tělesa a osazení zásobníku TUV při celkové roční spotřebě 14 500 m³/rok, a to pouze pro bytové jednotky č. X, X, X, X, X a X, provedenou bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem. Napadeným rozhodnutím bylo prvostupňové rozhodnutí změněno tak, že jméno a adresa stavebníka „E. K., nar. X, F. 1499/16, P. 5-Z., P. 5“ byly nahrazeny jménem a adresou „Mgr. A. T., U l. s. 87/4, P. 1 – M. S.“, a ve zbytku bylo toto rozhodnutí potvrzeno.
- [2] Žalobkyně v podané žalobě namítala nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť předmět správního řízení byl po celou dobu nejasně a nepřesně vymezen, na což ona opakovaně upozorňovala. Uvedla, že opakované změna označení správního řízení a různé názvy stavby v projektové dokumentaci, jsou nepřípustné.
- [3] Dále namítala, že správní orgány svým postupem zásadním způsobem zasáhly do jejího vlastnického práva, když k ní přistupovaly odlišně, než k jiným účastníkům řízení. Uvedla, že předmětnou stavební úpravou došlo k zásahu do jejího vlastnického práva. Částí vlastníků bytových jednotek v domě došlo ve společných částech domu k provedení stavby bez příslušného povolení stavebního úřadu, následně pak došlo těmito vlastníky neoprávněně k podání žádosti o dodatečné povolení stavby, neboť tito nedisponovali dle žalobkyně potřebným souhlasem stran ostatních vlastníků jednotek, tj. spoluvlastníků. Uvedla, že dle ustanovení § 110 odst. 2 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), je povinností stavebníka doložit správnímu orgánu doklady prokazující jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu. K tomu však v řízení nedošlo. Dále odkázala na ustanovení § 11 odst. 5 zákona č. 72/1994 Sb., o vlastnictví bytů, ve znění platném do 31. 12. 2013, dle kterého je pro tento stavební záměr nutný souhlas tříčtvrtinové většiny všech vlastníků jednotek. Uvedla, že ona, RNDr. H. T., CSc., a B. F., které po celou dobu řízení se stavebními úpravami nesouhlasily, mají ve svém vlastnictví podíl na společných částech domu v souhrnu 37 %. Správní orgán tak nebyl oprávněn rozhodnout o dodatečném povolení stavby, neboť stavebníci neprokázali své oprávnění ve smyslu zamýšlené stavební úpravy s domem disponovat. Namítala, že nesouhlasí s názorem žalovaného, že stavební úřad není oprávněn zpochybňovat, resp. zkoumat, zda stavebník k žádosti o povolení doložil potřebné kvórum hlasů vlastníků jednotek, neboť tento závěr dle žalobkyně nijak neodůvodnil, a především je takový závěr v rozporu se smyslem stavebního zákona. Konstatovala, že předmětné stavební úpravy nejsou prováděny společenstvím vlastníků, ale jednotlivými vlastníky některých jednotek v domě. Stavebníci rovněž dle žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. L.

nepředložili rozhodnutí shromáždění společenství vlastníků, ze kterého by bylo zřejmé, že získali souhlas předmětnou stavbu provést. Uvedla, že ze zápisu ze schůze Společenství pro dům M. X ze dne 11. 7. 2012 vyplývá, že se jí účastnili pouze vlastníci s podílem 62,689 % na společných částech domu.

- [4] Žalobkyně dále upozornila na postup stavebníků, kteří jako podklad k žádosti o dodatečné povolení předmětné stavební úpravy stavebnímu úřadu předložili listinu označenou jako „Rozhodnutí o povolení stavby“ s uvedeným datem 24. 9. 2013, které mělo vyjadřovat i souhlasy vlastníků jednotek odlišných od stavebníků (tj. žalobkyně a Dr. T.), avšak tyto tuto listinu nepodepsaly.
- [5] Žalobkyně dále namítala, že správní orgány vycházely z dokumentů, které jako podklad pro rozhodování sloužit nemohly. K prohlášení vlastníka ze dne 6. 12. 2011 uvedla, že sice bylo schváleno tehdejšími spoluvlastníky předmětného bytového domu, ale toto nijak blíže nespecifikuje konkrétní parametry technického řešení umístění technologického zařízení v provozní místnosti v přízemí domu. K zápisu ze schůze shromáždění ze dne 11. 7. 2012 dále uvedla, že jím nemohlo dojít k platnému založení užívacího práva, které by opravňovalo stavebníky provádět zamýšlené stavební úpravy. Dle žalobkyně je rovněž irrelevantní usnesení všech vlastníků domu ze dne 3. 4. 2011, neboť je pouze obecného charakteru a došlo jím pouze ke schválení záměru dalšího nakládání s místností bývalé kotelny, přičemž tímto usnesením schválený způsob vytápění neodpovídá způsobu, který byl následně stavebníky realizován. Usnesení ze dne 1. 4. 2011 o ukončení provozu technologického zařízení kotelny a způsobu vytápění bytových jednotek a ohřevu TUV v domě nebylo dle žalobkyně platné, neboť bytové družstvo N. K. (vlastník podílu v rozsahu 45,44 %) tuto listinu nepodepsalo.
- [6] Žalobkyně dále namítala, že ve vztahu k ní správní orgány postupovaly v rozporu s ustanovením § 7 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dále namítala, že nesouhlasí s vypořádáním svých odvolacích námitek. Uvedla, že nesouhlasí s názorem správního orgánu, že pro výměnu technologie kotlen není třeba stavební povolení, když odkázala na metodickou pomůcku Ministerstva pro místní rozvoj. K vypořádání námitek bodu 1) odvolání nad rámec již výše uvedeného uvedla, že v daném případě bylo původní technologické zařízení provozované společně nejen vlastníky všech jednotek v domě č. p. X, ale všech jednotek v domě sousedním č. p. X, kompletně odstraněno a teprve následně došlo k instalaci zařízení jiného, a to stavebníky. K vypořádání námitek bodu 2) odvolání uvedla, že za dostatečné přezkoumání prvostupňového rozhodnutí nelze označit závěr odvolacího orgánu, že námitky byly již dříve v rámci správního řízení vypořádány. Věcnými námitky je dle žalobkyně správní orgán povinen se zabývat ve vydaném meritorním rozhodnutí. K vypořádání námitek bodu 3) odvolání namítla, že správní orgán je povinen zjistit skutkový stav, provést aplikaci příslušné právní normy a v souladu s ní rozhodnout, což však prvostupňové rozhodnutí nesplňovalo, neboť správní orgán neuvedl, jakými okolnostmi došlo k naplnění konkrétních požadavků zákonných norem. K vypořádání námitek bodu 5) odvolání uvedla, že není možné, aby si závazné podklady pro rozhodnutí zajišťoval stavebník prostřednictvím jiných subjektů. V daném případě totiž docházelo k tomu, že o stanoviska a vyjádření dotčených orgánů státní správy žádalo společenství vlastníků coby zákonný správce domu, ale následně jimi disponovali pouze jednotliví vlastníci jednotek v domě. K vypořádání námitek bodu 6) odvolání pak ve vztahu k požadavku na vydání závazného

stanoviska orgánu památkové péče odkázala na vyjádření Mgr. J. Z., z OPP MHMP, ze dne 13. 8. 2014.

- [7] Žalobkyně dále namítala, že v řízení na prvním stupni rozhodoval vyloučený úředník Ing. S. L., když důvody vyloučení (podjatost) jsou uvedeny v námitce podjatosti ze dne 12. 3. 2014, jakož i v odvolání proti usnesení stavebního úřadu ze dne 25. 4. 2014, kterým bylo rozhodnuto o tom, že tato úřední osoba není vyloučena z projednávání, rozhodování a vydávání jiných opatření v předmětné věci.
- [8] Z uvedených důvodů žalobkyně navrhovala, aby soud zrušil jednak žalobou napadené rozhodnutí, jednak rozhodnutí prvostupňové.
- [9] Žalovaný správní orgán v písemném vyjádření k podané žalobě navrhoval její zamítnutí. K námitce nejasného a nepřesně vymezeného předmětu řízení uvedl, že původní technologické zařízení bylo odstraněno a nahrazeno novou technologií, a to bez povolení stavebního úřadu. Z tohoto důvodu bylo vedeno řízení o dodatečném povolení stavby.
- [10] K námitkám týkajícím se zásahu vlastnického práva žalobkyně uvedl, že stavebníci stavebnímu úřadu doložili písemnosti k provádění stavby. To, zda byla usnesení přijata potřebným počtem hlasů, není dle žalovaného stavební úřad ani odvolací správní orgán oprávněn zkoumat. Stavební úřad se tímto ve svém rozhodnutí podrobně zabýval.
- [11] K námitkám ohledně vypořádání odvolacích námitek uvedl, že se správní orgány dostatečným a správným způsobem vypořádali se všemi námitkami žalobkyně.
- [12] K námitce rozhodování vyloučeného úředníka pak uzavřel, že žalobkyně skutečně dne 30. 3. 2014 uplatnila námitku podjatosti, o této námitce pak bylo rozhodnuto tak, že tato úřední osoba není vyloučena z projednávání předmětného řízení. Odvolání žalobkyně bylo žalovaným vyhověno, a to z důvodu, že nebylo zřejmé, zda představený úřední osoby zkoumal, zda žalobkyně uplatnila námitku podjatosti bez zbytečného odkladu. Představená úřední osoby poté žalobkyni sdělila, že tuto námitku neuplatnila bezodkladně, a z toho důvodu se k ní tedy nepřihlíží.
- [13] Žalobkyně podala k vyjádření žalovaného repliku, ve které k námitce nejasného vymezení předmětu řízení uvedla, že v případě stavebního řízení je vymezení stavební činnosti (stavby) základním úkolem stavebního úřadu, který determinuje povolovací režim ve smyslu stavebního zákona a určuje rozsah práv a povinností účastníků řízení.
- [14] K námitce nedostatku vlastnického práva na straně stavebníka žalobkyně uvedla, že realizace stavby je projevem oprávněné dispozice vlastníka věci. Uvedla, že pokud stavebník prokazuje dostatečnost svého oprávnění s věcí nakládat rozhodnutím orgánu společenství vlastníků jednotek, musí z něj stavební úřad dovodit vůli potřebné většiny vlastníků jednotek v domě. Tato povinnost stavebního úřadu pak dle žalobkyně nabývá na zřeteli za situace, kdy je absence souhlasu většiny vlastníků jednotek namítána.
- [15] K námitce podjatosti vyloučeného úředníka žalobkyně uvedla, že tato byla uplatněna z důvodu různého přístupu k různým účastníkům řízení (porušení zásady rovnosti). Uvedla, že nestačí, když správní orgán otázku případné podjatosti úřední osoby posoudí jen z hlediska včasnosti uplatněné námitek, neboť rozhodnutí vydané vyloučenou úřední osobou zakládá nezákonnost vydaného rozhodnutí.
- [16] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

- [17] Dne 30. 11. 2012 provedl stavební úřad kontrolní prohlídku na místě, při které bylo zjištěno, že byla provedena změna stavby bez stavebního povolení – osazení nové technologie ve stávající kotelně v přízemí namísto předchozí. Nový celkový výkon byl snížen z 260 kW na 70 kW.
- [18] Dne 20. 12. 2012 stavební úřad oznámil zahájení řízení podle ustanovení § 129 odst. 3 stavebního zákona o odstranění této změny stavby.
- [19] Dne 18. 1. 2013 podali stavebníci Ing. arch. M. P., J. K., V. M., T. M., M. P. a E. K., žádost o dodatečné povolení předmětné stavby.
- [20] Stavební úřad následně po doplnění podkladů oznámil dne 17. 7. 2013 zahájení řízení o dodatečném povolení. Rozhodnutím ze dne 24. 9. 2013 byla stavba dodatečně povolena, ale toto rozhodnutí bylo v odvolacím řízení zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 2. 2014, neboť stavební úřad při stanovení okruhu účastníků řízení nepostupoval v souladu s ustanovením § 109 stavebního zákona. Účastníkem řízení měla být dle výpisu z katastru nemovitostí také B. F. Žalovaný v tomto rozhodnutí dále mimo jiné konstatoval, že vzhledem k tomu, že dochází k podstatné změně parametrů (snížení výkonu kotlů z 260 kW na 70 kW) a tím ke změně užívání kotelny na technologickou místnost, je nutné změnu posoudit ve stavebním řízení, resp. v řízení o dodatečném povolení, neboť změna stavby byla již provedena.
- [21] Rozhodnutím Úřadu městské části Praha 4, odbor stavební ze dne 4. 6. 2015, č. j. P4/073956/15/OST/LAXA, sp. zn. P4/005902/13/OST/LAXA, byla k žádosti stavebníků dodatečně povolena změna stavby bytového domu č. p. X v ul. M. 38, P. 4 – B., na pozemku parc. č. X, v k. ú. X, v rozsahu: výměna technologie stávající kotelny v přízemí ze stávajícího výkonu 260 kW na 70 kW, čímž vznikla technologická místnost s odběrným plynovým zařízením, spočívající v osazení dvou plynových kotlů o celkovém výkonu 70 kW s odkouřením stávajícího tělesa a osazení zásobníku TUV při celkové roční spotřebě 14 500 m³/rok, a to pouze pro bytové jednotky č. X, X, X, X, X a X, provedenou bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem.
- [22] V odůvodnění tohoto rozhodnutí stavební úřad uvedl, že ve správních řízeních je stavba identifikována především číslem popisným, adresou s číslem orientačním, místem stavby, katastrálním územím apod. Název stavby si správní orgány ve svých stanoviscích, vyjádřeních a rozhodnutích určují samy na základě obsahu žádosti a celého podání. Konstatoval, že „Instalace zařízení k vytápění...“ a název „Rekonstrukce zdroje tepla...“ jsou pro potřeby tohoto řízení zcela identické a dostačující. Uvedl, že k posouzení stavby není podstatný její název, ale obsah.
- [23] Stavební úřad dále konstatoval, že není oprávněn řešit majetkoprávní spory a nevyjasněné vztahy mezi spoluvlastníky. Výměna technologie stávající kotelny v přízemí domu byla vlastníky dotčené nemovitosti odsouhlasena, jak je zřejmé z předložených dokumentů:
- prohlášení vlastníka ze dne 6. 12. 2011, změna prohlášení ke dni 15. 11. 2011, s ověřovací doložkou pro vidimaci ze dne 10. 12. 2012, vložené do katastru nemovitostí dne 17. 5. 2012, kde v části C určení společných částí domu pod bodem 1.10. je uvedena provozní místnost v přízemí domu, kde si vlastníci mohou umístit vlastní technologická zařízení. Toto prohlášení je podepsané tehdejšími spoluvlastníky bytového domu č. p. 1507, bytovým družstvem N. K., RNDr. H. T., CSc., A. F., E. K. a Ing. M. P.;

- zápis ze 4. schůze shromáždění Společenství pro dům M. X, P. ze dne 11. 7. 2012, kde je uvedeno, že shromáždění je usnášeníschopné. Pod bodem 3 využití společných částí budov je mimo jiné uvedeno: Usnesení: „*Vlastníci schvalují umístění vlastních technologických zařízení pro vytápění bytových jednotek X, X, X, X, X, X prostřednictvím jednoho etážového okruhu společného pro všechny výše jmenované jednotky v provozní místnosti v přízemí domu.*“
- usnesení ze dne 3. 4. 2011, kde je pod bodem č. 7 uvedeno, že místnost bývalé kotelny bude po ukončení provozu sloužit jako provozní místnost Společenství. V místnosti si vlastníci mohou umístit vlastní otopná zařízení;
- usnesení ze dne 1. 4. 2011 o ukončení provozu technologického zařízení kotelny a způsobu vytápění bytových jednotek a ohřevu TUV v domě M. č. p. X po ukončení provozu stávající kotelny;
- potvrzení souhlasu všech spoluvlastníků předmětného bytového domu s výstavbou individuálního vytápění a ohřevu TUV v bytech tohoto domu, tj. vytápění a ohřevu TUV prostřednictvím samostatných etážových okruhů ze dne 1. 4. 2011.

[24] Stavební úřad k tomu uvedl, že stavebníci předložili prohlášení vlastníka a zápis z usnášeníschopného Shromáždění pro dům M. X, P. Na jiném místě odůvodnění stavební úřad konstatoval, že stavebníci mohou žádost o dodatečné povolení stavby podat i bez souhlasu všech spoluvlastníků, přičemž stavební úřad žádost posoudí a případně si vyžádá její doplnění.

[25] Dále stavební úřad uvedl, že pro účely řízení je zcela nepodstatné, kdo za stavebníky předmětná stanoviska a vyjádření obdržel, resp. vyřídil. V případě, že předmětná stanoviska a vyjádření získalo Společenství pro dům M. X bez „plné moci“, není to důvodem k tomu, aby stavební úřad tato stanoviska a vyjádření nepovažoval za platná a nezval je jako podklad k řízení, neboť oprávnění žadatele o stanoviska a vyjádření měl zkoumat příslušný dotčený orgán, který je vydal. Stavební úřad je jimi vázán.

[26] Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí dne 7. 7. 2015 odvolání, ve kterém uplatnila obdobné námitky jako v podané žalobě.

[27] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 29. 2. 2016, č. j. MHMP 289981/2016, sp. zn. S-MHMP 1493347/2015/STR, bylo k odvolání žalobkyně změněno prvostupňové rozhodnutí tak, že jméno a adresa stavebníka „E. K., nar. X, F. 1499/16, P. 5-Z., P. 5“ byly nahrazeny jménem a adresou „Mgr. A. T., U l. s. 87/4, P. 1 – M. S.“, a ve zbytku bylo toto rozhodnutí potvrzeno.

[28] V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný k námitkám žalobkyně uvedl, že účel užívání předmětného prostoru v domě zůstal zachován, neboť bylo odstraněno původní technologické zařízení kotelny (kotel o velkém tepelném výkonu) a nově osazovaná technologie (dva kotle) v rámci kotelny, měněné na technologickou místnost, využívá původních přívodních vedení – plynu, vody, elektřiny, odkanalizování, způsobu odkouření. Dále uvedl, že stavební úřad se uplatněnými opakovanými námitkami žalobkyně dostatečně zabýval, přičemž úřad hodně v prvostupňovém rozhodnutí užil citací z předchozího rušeného rozhodnutí, neboť ani odvolací orgán neshledal v dotčených bodech pochybení ani v předchozím projednání věci. Dále konstatoval, že odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu, přičemž se stavební úřad důvody výroků svého rozhodnutí, podklady pro jeho vydání,

úvahami, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, podrobně zabýval. Proto neshledal žalovaný prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelným.

- [29] Dále žalovaný uvedl, že stavebníci stavebnímu úřadu doložili písemnosti k provedení stavby, přičemž obecně platí, že stavební úřad není oprávněn zpochybňovat, resp. zkoumat, zda stavebník k žádosti o povolení doložil potřebné kvórum hlasů vlastníků jednotek. I přes to se však stavební úřad písemnostmi týkajícími se práva změny stavby zabýval na str. 6, 15, 16 a 18 prvostupňového rozhodnutí. Dále žalovaný konstatoval, že stavební úřad zejména zkoumá, zda je předmět uvedený ve stanoviscích a ve vyjádření dotčených orgánů shodný s předmětem řízení a je vydán na základě stejných podkladů a aktuální projektové dokumentace, dále pak jejich platnost, pokud je stanovena. Dle žalovaného není podstatné, kdo žádal o vydání závazného stanoviska, zda stavebník, vlastník či zmocněnec. Dále uvedl, že v dané věci se jedná o běžný bytový dům z poslední třetiny 20. století, který je součástí malého obytného souboru stejně koncipovaných bytových domů a který je situován v ochranném pásmu Pražské památkové rezervace (PPR). Dům č. p. X, v k. ú. B. však není památkově chráněn. Vzhledem k tomu, že se nejednalo o zásahy, které by nějakým způsobem mohly ovlivnit hodnoty PPR ani svými důsledky narušovat životní prostředí a stavební fondy PPR, a veškeré úpravy jsou prováděny pouze v interiéru tohoto domu, pak nebylo třeba požadovat závazné stanovisko odboru památkové péče Magistrátu hl. m. Prahy. Uvedl, že fotograficky dokumentovaná nedatovaná úprava („odvětrání plynu“) nebyla předmětem řízení o dodatečném povolení.
- [30] Opravným rozhodnutím ze dne 18. 3. 2016, č. j. MHMP 457120/2016, sp. zn. S-MHMP 14963347/2015/STR/Ca, bylo žalobou napadené rozhodnutí změněno tak, že text zřejmě nesprávnosti ve výroku – „A. F., nar. X, M. 1507/38, P. 4-B., kterou zastupuje P. H., nar. X, U. 3360/47, P. 4-M., a B. F., nar. X, M. 1507/38, P. 4-B.“ byl nahrazen textem – „A. F., nar. X, M. 1507/38, P. 4-B., a B. F., nar. X, M. 1507/38, P. 4-B., kterou zastupuje P. H., nar. X, U. 3360/47, P. 4-M.“
- [31] Podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.
- [32] Žalobkyně s projednáním věci bez jednání souhlasila, žalovaný se ve stanovené lhůtě nevyjádřil. Soud tedy postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.
- [33] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
- [34] Podle ustanovení § 129 odst. 2 stavebního zákona, v rozhodném znění: „*Stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Jde-li o stavbu*

vyžadující stavební povolení, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o stavební povolení. Jde-li o stavbu vyžadující ohlášení, žadatel předloží podklady předepsané k ohlášení. Jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí. V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115; ohledání na místě je povinné. Účastníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou osoby uvedené v § 109, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85. Na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení.“

[35] Podle ustanovení § 129 odst. 3 téhož zákona: „*Stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že*

a) není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území,

b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje,

c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.

Bude-li stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví. Dodatečné povolení nahrazuje v příslušném rozsahu územní rozhodnutí. Bude-li předmětem dodatečného povolení rozestavěná stavba, stavební úřad stanoví podmínky pro její dokončení.“

[36] Žalobkyně předně namítala, že předmět správního řízení byl vymezen nejasně a nepřesně.

[37] K této námitce soud uvádí, že předmětná stavba byla identifikována zejména adresou, místem stavby a katastrálním územím. Skutečnost, že správní orgány i stavebníci ve svých stanoviscích, vyjádřeních a rozhodnutích uváděli různé názvy, nemohla mít dle soudu vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť mezi stranami je nesporné, o čem (o jaké stavbě) bylo řízení vedeno. Původní technologické zařízení kotelny v předmětném domě bylo odstraněno a nahrazeno novou technologií, avšak stalo se tak bez povolení stavebního úřadu, a proto bylo vedeno řízení o odstranění stavby, resp. o dodatečném povolení stavby. Dle názoru soudu je pro danou věc nerozhodné, zda byla stavba označována jako „Instalace zařízení k vytápění...“ či „Rekonstrukce zdroje tepla“, neboť tato označení jsou v zásadě zaměnitelná. Rovněž pak soud nemůže pominout právní zásadu, že podání se posuzuje podle svého obsahu, čemuž také v řízení došlo, a nebylo pochyb, o jaké stavbě bylo předmětně řízení vedeno. Z těchto důvodů soud neshledal tuto žalobní námitku důvodnou.

[38] Žalobkyně dále namítala, že správní orgán nebyl oprávněn rozhodnout o dodatečném povolení stavby, neboť stavebníci neprokázali své oprávnění ve smyslu ustanovení § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, tj. ve smyslu předmětné stavební úpravy s domem disponovat. Namítala, že správní orgán je povinen zkoumat, zda stavebník k žádosti o povolení doložil potřebné kvórum hlasů vlastníků jednotek. V této souvislosti upozornila na postup stavebníků, kteří jako podklad k žádosti předložili listinu označenou jako „Rozhodnutí o povolení stavby“ s uvedeným datem 24. 9. 2013, které mělo vyjadřovat i souhlasy vlastníků jednotek odlišných od stavebníků (tj. žalobkyně a Dr. T.), avšak tyto tuto listinu nepodepsaly. Tímto tak bylo zasaženo do vlastnického práva žalobkyně.

- [39] Podle ustanovení § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona: „K žádosti stavebník připojí doklady prokazující jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření anebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě, pokud nelze tato práva ověřit v katastru nemovitostí dálkovým přístupem, a je-li stavebníkem společenství vlastníků jednotek, také smlouvu o výstavbě nebo rozhodnutí shromáždění vlastníků jednotek přijaté podle zvláštního právního předpisu (dále jen „doklad o právu“).“
- [40] Podle ustanovení § 11 odst. 5 zákona o vlastnictví bytů: „K přijetí usnesení o změně účelu užívání stavby a o změně stavby je zapotřebí souhlasu všech vlastníků jednotek. Jde-li o modernizaci, rekonstrukci, stavební úpravy a opravy společných částí domu, jimiž se nemění vnitřní uspořádání domu a zároveň velikost spoluvlastnických podílů na společných částech domu, postačuje souhlas tříčtvrtinové většiny všech vlastníků jednotek. Ustanovení zvláštních právních předpisů tím nejsou dotčena.“
- [41] Soud nejprve považuje za vhodné konstatovat, že nesouhlasí s názorem žalovaného a stavebního úřadu, že stavební úřad není oprávněn zkoumat, zda byla usnesení přijata potřebným počtem hlasů, resp. že stavební úřad není oprávněn zpochybňovat, resp. zkoumat, zda stavebník k žádosti o povolení doložil potřebné kvórum hlasů vlastníků jednotek.
- [42] Soud sice na jednu stranu uznává názor stavebního úřadu, který se prolínal celým jeho rozhodnutím, že není oprávněn řešit majetkoprávní spory a nevyjasněné vztahy mezi spoluvlastníky, neboť k tomu slouží prostředky práva civilního, nicméně stavební úřad nemůže rezignovat na své zákonné povinnosti vyplývající pro něj ze stavebního zákona, v tomto případě z ustanovení § 110 odst. 2 písm. a). Z tohoto ustanovení vyplývá, že stavebník, resp. stavebníci byli povinni předložit právní titul k provádění předmětné stavby. Stavebnímu úřadu z tohoto ustanovení vyplývá povinnost přezkoumat, zda žádost stavebníků ve smyslu ustanovení § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona obstojí, či nikoliv.
- [43] Tato povinnost se pak zvyrazňuje tím spíše, že po celou dobu řízení bylo mezi účastníky řízení sporu o tom, zda rozhodnutí vlastníků jednotek vyslovující souhlas s předmětnou stavbou bylo přijato potřebnou většinou či nikoli, resp. zda stavebníci předložili dostatečné dokumenty ve smyslu ustanovení § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Z judikatury plyne, že je povinností správních orgánů posoudit, zda rozhodnutí společenství vlastníků jednotek bylo přijato potřebnou většinou hlasů, nejde tedy o aspekt, jenž by správní orgány nemohly samostatně posoudit (srov. rozsudky Nejvyššího správního ze dne 24. 3. 2011, č. j. 9 As 73/2010-138, a ze dne 5. 4. 2013, č. j. 7 As 109/2012-23).
- [44] Dle názoru soudu tak správní orgány nedostatečně posoudily spornou otázku, zda stavebníky předložené dokumenty byly přijaty potřebnou většinou hlasů vlastníků všech jednotek v domě, a zda jsou tak kvalifikovaným podkladem k žádosti o (dodatečné) stavební povolení. Správní orgány zcela pominuly, že žalobkyně, RNDr. H. T., CSc. a B. F., mají ve svém vlastnictví podíl na společných částech domu v souhrnu cca 37 %, přičemž právě tyto s předmětným stavebním záměrem nesouhlasily.
- [45] V tomto směru soud odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 23. 3. 2011, č. j. 22 Cdo 1879/2009, ze kterého vyplývá, že „[t]říčtvrtinová většina všech vlastníků jednotek se vyžaduje pro usnesení, jímž se schvaluje provedení modernizace, rekonstrukce a stavební úpravy (společných částí domu), jestliže jimi nedojde ke změně vnitřního uspořádání domu a zároveň ke změně velikosti spoluvlastnických podílů vlastníků jednotek na společných částech domu. Jde o

stavební úpravy, pro které se v praxi používají výrazy jako např. přestavba, rekonstrukce, vestavba, adaptace, modernizace.“

- [46] Jelikož se v daném případě nepochybně jednalo o rekonstrukci a stavební úpravy společných částí domů, měl stavební úřad zkoumat, zda se pro takový stavební záměr vyslovila požadovaná tříčtvrtinová většina vlastníků jednotek v domě dle ustanovení § 11 odst. 5 zákona o vlastnictví bytů. Lze konstatovat, že soud nesouhlasí ani s názorem žalovaného, že stavebníci stavebnímu úřadu doložili písemnosti k provádění stavby. K tomu blíže v pasáži věnující se vypořádání příslušné žalobní námitky.
- [47] Tuto žalobní námitku tak soud shledal důvodnou.
- [48] Žalobkyně dále v podané žalobě rozporovala dokumenty, ze kterých správní orgány v řízení vycházely.
- [49] Stavební úřad vycházel z prohlášení vlastníka ze dne 6. 12. 2011, kde je v části C určení společných částí domu pod bodem 1.10. je uvedena provozní místnost v přízemí domu, kde si vlastníci mohou umístit vlastní technologická zařízení.
- [50] Toto prohlášení bylo sice podepsáno tehdejšími spoluvlastníky bytového domu č. p. X, tj. bytovým družstvem N. K., RNDr. H. T., CSc., A. F., E. K. a Ing. M. P., avšak z výše uvedeného vyplývá, že v bodu C je obsažena pouze obecná deklarace, že v přízemí domu je provozní místnost, kam si mohou vlastníci umístit vlastní technologická zařízení, avšak nejsou tímto specifikovány konkrétní parametry oněch technologických zařízení. Lze konstatovat, že toto prohlášení pouze vymezuje charakter jednotlivých společných částí domu, ale nelze z něj dovodit, že by konkrétnímu vlastníkovi, či vlastníkům zakládalo právo k výlučnému užívání některých ze společných prostor předmětného domu, zde v provozní místnosti v přízemí domu.
- [51] Stavební úřad dále vycházel ze zápisu ze schůze shromáždění Společenství pro dům M. X, P. ze dne 11. 7. 2012. Soud nejprve uvádí, že v tomto zápisu je uvedeno, že shromáždění je usnášeníschopné. Jak již však bylo shledáno výše, tak stavební úřad je povinen hodnotit ve stavebním řízení doklad, jímž stavebníci prokazují své právo se stavbou nakládat. V tomto směru je třeba uvést, že stavební úřad není v zásadě oprávněn přezkoumávat okolnosti přijetí rozhodnutí shromáždění vlastníků jednotek (např. zda bylo shromáždění řádně svoláno, zda byla věc řádně zařazena na program zasedání), avšak pro posouzení sporné otázky, zda zápis ze zasedání shromáždění vlastníků jednotek je dostatečným podkladem k žádosti o vydání (dodatečného) stavebního povolení, je nezbytné zabývat se tím, zda rozhodnutí o předmětné stavební úpravě společných prostor domu bylo přijato v souladu se zákonem, tj. potřebným počtem souhlasných hlasů.
- [52] V tomto směru tak lze konstatovat, že sice bylo na tomto shromáždění schváleno dle bodu 3 zápisu usnesení, že „*vlastníci schvalují umístění vlastních technologických zařízení pro vytápění bytových jednotek X, X, X, X, X, X prostřednictvím jednoho etážového okruhu společného pro všechny výše jmenované jednotky v provozní místnosti v přízemí domu,*“ avšak nelze pominout, že této schůzi se dle zápisu zúčastnili pouze vlastníci s podílem 62,689 % na společných částech domu. Tudíž z logiky věci nemohlo být dosaženo zákonem požadovaného souhlas tříčtvrtinové většiny všech vlastníků jednotek (srov. ustanovení § 11 odst. 5 zákona o vlastnictví bytů), a tedy nemohlo dojít k platnému založení užívacího práva, které by opravňovalo stavebníky provádět zamýšlené stavební úpravy.

- [53] Stavební úřad vycházel rovněž z usnesení ze dne 3. 4. 2011, kde je pod bodem č. 7 uvedeno, že místnost bývalé kotelny bude po ukončení provozu sloužit jako provozní místnost Společenství a že si místnosti vlastníci mohou umístit vlastní otopná zařízení.
- [54] Ve vztahu k tomuto dokladu lze uvést, že se jedná o usnesení obecného charakteru, kterým byl schválen pouze budoucí záměr dalšího nakládání s místností bývalé kotelny v předmětném domě, a na něž navazovalo právě usnesení ze dne 11. 7. 2012, které již nakládání konkretizovalo. Není sporu o tom, že toto usnesení ze dne 3. 4. 2011 bylo přijato všemi vlastníky jednotek (100 %), včetně žalobkyně, nicméně v mezidobí od přijetí tohoto platného usnesení došlo k tomu, že vlastníci jednotek č. X a X si v souladu s tímto usnesením zřídili na vlastní náklady a se souhlasem stavebního úřadu etážové vytápění všech bytů, přičemž tuto skutečnost už stavební úřad v řízení také nijak nerefletoval.
- [55] Jako další podklad sloužilo rovněž usnesení ze dne 1. 4. 2011 o ukončení provozu technologického zařízení kotelny a způsobu vytápění bytových jednotek a ohřevu TUV v domě M. č. p. X po ukončení provozu stávající kotelny.
- [56] Ve vztahu k tomuto dokumentu vznesla žalobkyně v průběhu řízení námitku, zda je platné, neboť tehdejší spoluvlastník jednotek v domě bytové družstvo N. K. (vlastník podílu v rozsahu 45,44 %) tuto listinu nepodepsalo, což žalobkyně v řízení doložila ověřenou kopií obou stran tohoto usnesení ze dne 1. 4. 2011. Naproti tomu stavebníci do řízení předložili pouze první stranu tohoto usnesení, přičemž kolonka pro podpis bytového družstva N. K. byla až na druhé straně. Žalobkyně rovněž v řízení namítala, že se jednalo pouze o návrh usnesení, který nemohl být platně projednán a schválen.
- [57] Dle názoru soudu stavební úřad pochybil v tom, že aniž by si postavil na jisto spornou otázku platnosti tohoto dokumentu, tak z něj vycházel.
- [58] Posledním dokumentem, ze kterého stavební úřad dle odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vycházel, bylo potvrzení souhlasu všech spoluvlastníků předmětného bytového domu s výstavbou individuálního vytápění a ohřevu TUV v bytech tohoto domu, tj. vytápění a ohřevu TUV prostřednictvím samostatných etážových okruhů ze dne 1. 4. 2011.
- [59] Ve vztahu k tomuto dokumentu lze zejména uvést, že stavební úřad výslovně k naplnění podmínky odsouhlasení předmětného záměru uvedl, že vycházel z prohlášení vlastníka a ze zápisu ze shromáždění vlastníků jednotek, jež byly soudem zhodnoceny výše. Ve vztahu k tomuto potvrzení souhlasu ze dne 1. 4. 2011 lze uvést, že není patrné, jaké závěry z něj stavební úřad dovodil, a to především s ohledem na námitku žalobkyně, že se v tomto dokumentu hovoří o jiném způsobu vytápění a ohřevu TUV, než je technologie, která byla nainstalována a realizována.
- [60] Soud tak shrnuje, že na základě předložených dokumentů se nelze ztotožnit se závěrem stavebního úřadu, že výměna technologie stávající kotelny domu byla vlastníky dotčené nemovitosti odsouhlasena. Proto shledal tuto žalobní námitku důvodnou.
- [61] Žalobkyně dále namítala porušení ustanovení § 7 odst. 1 správního řádu, když zejména nesouhlasila s názorem správního orgánu, že pro výměnu technologie kotlen není třeba stavební povolení; dále namítala, že věcnými námitky je dle žalobkyně správní orgán povinen se zabývat ve vydaném meritorním rozhodnutí, že správní orgán I. stupně neuvedl, jakými okolnostmi došlo k naplnění konkrétních požadavků zákonných norem.

Rovněž namítala, že není možné, aby si závazné podklady pro rozhodnutí zajišťoval stavebník prostřednictvím jiných subjektů.

- [62] Podle ustanovení § 7 odst. 1 správního řádu: „*Dotčené osoby mají při uplatňování svých práv rovné postavení. Správní orgán postupuje vůči dotčeným osobám nestranně a vyžaduje od všech dotčených osob plnění jejich povinností rovnou měrou.*“
- [63] Soud obecně k těmto námitkám uvádí, že žalobkyně zde rozporovala to, jakým způsobem žalovaný a stavební úřad posoudil její odvolací námitky. Soud předně uvádí, že skutečnost, že žalovaný správní orgán posoudil odvolací námitku odlišně od názoru žalobkyně, ještě a priori neznamená, že postupoval v rozporu se zákonem. Soud dospěl po prostudování správních rozhodnutí, že byť některé otázky správní orgány pominuly, jak jim soud vytkl výše, tak v zásadě odůvodnění jejich rozhodnutí ob stojí požadavkům dle ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Tyto žalobní námitky tak soud ve svém souhrnu shledal nedůvodnými, přičemž se vyjádří jen k těm podstatným z nich.
- [64] Soud stejně jako správní orgány v projednávané věci považuje za zcela nepodstatné, kdo za stavební předmětná stanoviska a vyjádření dotčených orgánů státní správy vyřídil, neboť stavební úřad je jimi zejména vázán, a nadto předmět uvedených v těchto stanoviscích byl shodný s předmětem řízení o dodatečném stavebním povolení. Dle soudu tak není podstatné, kdo o vydání závazného stanoviska žádal, zda to byli stavebníci, vlastníci či zmocněnci.
- [65] Dále soud uvádí, že účel užívání předmětného prostoru zůstal zachován. Bylo odstraněno původní technologické zařízení kotelny, přičemž nově osazovaná technologie v rámci kotelny využívá původních přírodních vedení – plynu, vody, elektřiny, odkanalizování, způsobu odkouření. Žalovaný sice v napadeném rozhodnutí sice uvedl, že dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) bod 5 stavebního zákona nevyžadují stavební úpravy kotelen, pokud se při nich podstatně nemění jejich parametry, topné médium nebo způsob odvodu spalin, ani ohlášení. Zároveň však konstatoval, že vzhledem k tomu, že dochází k podstatné změně parametrů (snížení výkonu kotlů z 260 kW na 70 kW), a tím ke změně užívání z kotelny na technickou místnost, bylo nutno změnu posoudit ve stavebním řízení. K tomu nepochybně dle soudu došlo, předmětná stavba (změna) byla předmětem stavebního řízení.
- [66] Soud dále uvádí, že skutečnost, že stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí opakovaně užil citací ze svého předchozího rozhodnutí, není možné označit za pochybení. Vzhledem k tomu, že žalovaný ve svém původním zrušovacím rozhodnutí neshledal v některých bodech pochybení, bylo by zcela nadbytečné tyto body vypořádávat nějakým novým způsobem, než jen odkazem na původní rozhodnutí. Dle názoru soudu se v průběhu řízení správní orgány zabývaly věcnými námitkami žalobkyně (být některé dle názoru soudu neposoudily v souladu se zákonem, jak bylo uvedeno výše), v tomto tedy soud nespatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.
- [67] Závěrem k tomuto bodu pak soud dodává, že předmětný dům není památkově chráněn, přičemž žalovaný dostatečně v napadeném rozhodnutí odůvodnil, proč nebylo třeba požadovat závazné stanovisko odboru památkové péče MHMP, když nadto předmětem řízení o dodatečném povolení stavby nebylo odvětrání plynu, k němuž se také vztahovala v žalobě odkazované vyjádření Mgr. J. Z. ze dne 13. 8. 2014.
- [68] V posledním žalobním bodu žalobkyně pak namítala, že na prvním stupni rozhodoval vyloučený úředník Ing. S. L.

- [69] Podle ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu: „Každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.“
- [70] Podle ustanovení § 14 odst. 2 téhož zákona: „Účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen „představený“).“
- [71] Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2013, č. j. 1 As 89/2010-152, vyplývá, že „[f]ormulaci „k námitce se nepřihlédne“ obsaženou v § 14 odst. 2 správního řádu z roku 2004 je nutno vykládat tak, že o námitce podjatosti úřední osoby, která nebyla účastníkem řízení uplatněna bez zbytečného odkladu, se nerozhoduje samostatným usnesením. To však neznamená, že by se skutečnostmi, které jsou v ní uvedeny, neměl příslušný správní orgán vůbec zabývat.“
- [72] Z obsahu spisu vyplývá, že žalobkyně dne 30. 3. 2014 (stavebnímu úřadu doručeno dne 4. 4. 2014) uplatnila námitku podjatosti. Rozhodnutím ze dne 25. 4. 2014, č. j. P4/038086/14/OST/DHAV, bylo rozhodnuto tak, že daná úřední osoba není vyloučena z projednávání věci v předmětném řízení. K odvolání žalobkyně bylo toto rozhodnutí zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 6. 2014, č. j. MHMP 91964/2014, s tím, že nebylo zřejmé, zda představený úřední osoby zkoumal, zda žalobkyně uplatnila námitku podjatosti bez zbytečného odkladu. Představená úřední osoby poté žalobkyni dne 15. 10. 2014, pod č. j. P4/094622/14/OST/TUIV, sdělila, že tuto námitku neuplatnila bezodkladně, a z toho důvodu se k ní tedy nepřihlíží.
- [73] Dle názoru soudu není pravda, jak tvrdila žalobkyně, že správní orgán otázku podjatosti posoudil pouze z hlediska její včasnosti, naopak představená úřední osoby dostala své povinnosti vyplývající z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, tj. i v případě že se o námitce podjatosti nerozhoduje samostatným usnesením, tak je dána povinnost zabývat se v ní uvedenými skutečnostmi.
- [74] Ve sdělení ze dne 15. 10. 2014 je kromě skutečnosti, že námitka podjatosti nebyla podána včas, na str. 2 náležitě odpovězeno na žalobkyní vytýkané skutečnosti. Představená zde zejména vyvrátila námitky týkající se nedostatečného poučení žalobkyně a vedení spisu a dále zkoumala, zda úřední osoba nemá nějaký poměr k věci ve smyslu ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu.
- [75] Nadto lze uvést, že předmětnou námitkou podjatosti se stavební úřad a žalovaný zabývali opakovaně, neboť ji obdobně uplatnila i B. F. Usnesením ze dne 22. 12. 2014, č. j. P4/123433/14/OST/TUIV, bylo rozhodnuto tak, že úřední osoba není vyloučena z projednávání, rozhodování a vydávání jiných opatření v předmětné věci. K odvolání B. F. bylo toto rozhodnutí potvrzeno žalovaným dne 11. 2. 2015, č. j. MHMP 213799/2015.
- [76] Z uvedeného vyplývá, že otázce podjatosti dané úřední osoby se správní orgány v řízení náležitě věnovaly, přičemž soud neshledal, že by tuto námitku posoudily nesprávně a v rozporu se zákonem. Je tomu tak zejména proto, že žalobkyně sice namítala např. to, že daná úřední osoba přistupuje odlišně k různým účastníkům řízení, avšak toto nijak

nedoložila, resp. tato skutečnost není ani z předloženého správního spisu patrná. Tuto žalobní námitku tak soud neshledal důvodnou.

[77] S ohledem na výše uvedené tak soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, a proto jej podle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 78 odst. 4 a 5 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil (ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení tak bude na žalovaném, aby se podrobně zabýval tím, zda stavebníci předložili náležitý doklad prokazující jejich vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu ve smyslu ustanovení § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona.

[78] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně, která měla ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložila, proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci žalobkyní zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a dále odměnu zástupce žalobkyně Mgr. Ing. Jana Drobného, advokáta. Mimosmluvní odměna činí 6 200 Kč za 2 úkony právní služby (převzetí právního zastoupení, podání žaloby) po 3 100 Kč podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění. Dále žalobkyni přísluší náhrada hotových výdajů jejího právního zástupce ve výši 600 Kč za 2 úkony právní služby po 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Protože zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je tento povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (ustanovení § 57 odst. 2 s. ř. s.), ve výši 21 %. Celková výše nákladů tedy činí 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. L.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. června 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu